

къмъ дворътъ; въ хана, както послѣ разбрахъ, току прѣди малко, пристигналъ нѣкой си таксирдаринъ отъ Шловдивъ, грѣкъ, и той ми билъ съсѣдтъ. Види се да е ималъ голѣмо сходство съ мене и това е заблудило заптието, което ме бѣ видѣло прѣжния день...

Рада въздъхна съ облекчение.

— Азъ чухъ глъчката, познахъ, че има недоразумѣние, че слѣдъ една минута щѣхъ да бѣдѣхъ при мене. Една минута само ме дѣлѣше отъ тѣхъ, отъ смъртта ми... Азъ сега не помня какъ съмъ искъртилъ една прѣчка отъ прозорчето и съмъ се хвърлилъ долу на пята... На пята не, ами въ рѣката, която бѣше замръзнала... Продъни се ледътъ и азъ до колѣнѣ затынахъ въ студената вода. Доръ се мъчяхъ да изпълѣ на сухо, заглуши ме страшенъ гърмежъ: петъ шесть пушки грѣмнахъ надъ главата ми изъ прозорчето. Тѣ ме не ударихъ... Тогава търтихъ на бѣгъ, единъ лудъ бѣгъ. Колко врѣме съмъ търчалъ изъ тъмнината, отъ дѣка съмъ минувалъ, не можъ да знамъ.

— Тебе те гонѣхъ!

— Да. До нѣйдѣ си чувствовахъ това, но послѣ нищо... Азъ бѣхъ влѣзълъ въ гората. Бѣше нощъ вече. Вѣтърътъ рѣжеше... Панталонитѣ ми бѣхъ замръзнали и приличахъ на дѣска. Азъ вървѣхъ два часа на западъ сѣ по политѣ и полуживъ пристигнахъ въ село Овчери. Добри хора тамъ ми приехъ и сгрѣхъ... Само единъ прѣстъ на кракътъ ми измръзна, но слава Богу... Тамъ прѣсѣдѣхъ двѣ недѣли, но уплашихъ се да не довлѣхъ бѣди на хората — азъ влачехъ подиря си бѣдитѣ — и прѣминахъ въ Пирдопъ, дѣто братътъ на Муратлийски бѣше учитель. У него пролежахъ три мѣсеца боленъ, нѣщо като тежка болестъ...

— Клетѣ Бойчо, ти си билъ прогнналъ по къриша и планини цѣла зима... Ти си цѣлъ мъченикъ, каза Рада състрадателно.